

om. Men den 29. September udtalte den daværende højtærede Finansminister, at vi ikke skulde laane, uden det var tvungende nødvendigt, og jeg slutter mig ganske til denne Opfattelse. I alle Tilfælde skal Staten ikke laane for at skaffe Bankdirektørerne Penge. Det er ikke Staten, der skal være den ledende Bank; det er Bankernes Opgave at skaffe Forretningsverdenen Penge og ikke Statens.

Hvis Staten i Tider som de nuværende skal iværksætte ekstraordinære Foranstaltninger for at modarbejde Arbejdsløsheden eller hjælpe besvægne Folk eller lignende, maa Rigsdagen sammen med Regeringen og med Godkendelse af Kongen tage fri og selvstændig Beslutning om, hvor mange Penge de ville anvende til disse forskellige Formaal. Og kunne vi ikke paa anden Maade faa Penge disponible, maa vi laane dem. Saa maa vi bruge Statens Kredit, men vi maa ikke gøre Staten til en ledende Bank, det skulde Nationalbanken være. Hvis man har forbigaaet de dygtige Kræfter ved Udnævnelser af Direktører for Nationalbanken, saa at den ikke maatte være sin Opgave fuldstændig voksen, er det et stort Ansvar for de Regeringer, der have forset sig, men det kunne vi ikke raade Bod paa ved at stifte store Statslaan for at skaffe Bankdirektørerne Penge. For det vil da alt for let gaa saadan, at den rigelige Pengestrøm, der kommer ind under den daarlige Ledelse, vil gøre Ulykkerne større, end de ere i Forvejen.

Jeg haaber derfor og har ogsaa Grund til det efter de Udtalelser, der ere fremsatte af den ærede Ordfører for Flertallet, at § 3 ikke har den mindste Udsigt til at blive til Lov. Jeg er ganske vist overbevist om, at hvis Finansminister Vilhelm Lassen havde levet nu og som Finansminister havde forelagt os et Forslag svarende til §§ 1 og 2, vilde han dog under ingen Omstændigheder være kommen med et Forslag som det, der indeholdes i § 3. Jeg synes, at det ikke alene er forbausende, men at det er meget beklageligt, at Tilstanden her i Landet er bleven en saadan, at man kan forelægge Rigsdagen et saadant Forslag.

N. Jensen: Det var ikke med særlig Begejstring, at Tinget i Fjor gik til at vedtage Loven af 15. Februar om Bankgarantien for de to Banker. Det er kedeligt, naar man er kommen i den Stilling, som de to Banker var komne i, at man her til Lands skal ty til Staten for at faa

Garanti, men det blev erkendt fra alle Sider, at det var nødvendigt at gaa til en saadan Garanti, og derfor fik man Loven vedtagen i ganske kort Tid. Nu blev der i Gaar af det ærede Medlem for Københavns 4de Valgkreds (Birck) citeret det gamle Ord „een Gang er ingen Gang“. Han mente, at det kunde nok gaa an den ene Gang at vedtage en saadan Garanti, men det gik ikke an at fortsætte dermed. Gik man til det to Gange, var der allerede skabt et Præcedens, der vilde føre Konsekvenser med sig. I dette Stykke kan jeg kun være enig med den første ærede Taler i, at hvis afdøde Finansminister Vilhelm Lassen i Fjor var kommen til dette Ting og havde forlangt en Udvidelse af Garantien til Sparerne i de jyske Banker, vilde Tingene ikke med nogen Rimelighed have kunnet stille sig paa det Standpunkt at nægte en saadan Garanti, efter at de havde garanteret Sparerne her i Hovedstaden.

Men, er der sagt, dette var et Provisorium. Det kan det nu absolut ikke være, for et Provisorium kan som bekendt ikke udstedes, medens Rigsdagen er samlet. (*Ellinger:* Det er netop det værste!). Saa maa det jo være et provisorisk Provisorium. Nej, Sagen er simpelt hen den, at vi havde en konstitutionel Minister, en Finansminister, hvem selv den ærede sidste Taler fremhævede som en Mand, man kunde stole paa; naar han havde sagt noget, vilde han ogsaa indfri sit Løfte.

Jeg maa maaske, forinden jeg gaar nærmere ind herpaa, citere en Udtalelse fra den meget omtalte Beretning fra Bankkomiteen. Denne Beretning er jo angreben stærkt som ikke tilstrækkelig, og der er et Punkt deri, jeg gerne vilde have Lejlighed til at omtale med et Par Ord. Det findes S. 6, hvor Bankkomiteen skriver: „Forholdenes Beskaffenhed og ekstraordinært hurtige Udvikling førte det med sig, at man vanskeligt kunde vente med Gennemførelsen af de af den øjeblikkelige Situation krævede Forholdsregler, indtil Lovhjemmel forelaa. Dog konfererede Statens Repræsentanter i Komiteen stadig med Finansministeren og indhentede hans Samtykke til større ekstraordinære Foranstaltninger, og Finansministeren konfererede atter, saavidt os bekendt, med Finansudvalget.“ Det har været nogen Tvivl underkastet, om der virkelig har fundet en saadan Konference Sted med Finansudvalget, men jeg vil sige, at selv om der havde fundet en saadan Konference Sted, er Finansudvalget ingen Overbevillings-